

Arrest

nr. 95 492 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Sinds 2000 bent u gehuwd met A. R. (...). Uw man heeft actief deelgenomen aan het eerste Tsjetsjeens conflict en was eveneens betrokken bij het begin van het tweede conflict. Omwille van jullie huwelijk in 2000, en onder druk van de familie heeft hij na jullie huwelijk niet meer gestreden. Hij bleef wel contacten onderhouden met de strijders, en geregeld hielp hij het verzet. Tot 2003 bleven er nagenoeg elke nacht strijders overnachten. Nadien bleef er niemand meer slapen en ook hij zelf bleef niet vaak thuis. Vanaf 2004 kregen u en uw schoonmoeder A. Z. (...) (OV X), die naast u woonde, ongeveer maandelijks controle van de Kadyrovtsi die op zoek waren naar uw man. Hij was echter steeds afwezig. Na 2005 verminderde de frequentie van de bezoeken. Eind 2009 werd de lokale bevelhebber van het verzet, R. U. (...), gedood. Sinds die dag is

uw man niet meer naar huis gekomen. Op 14 februari 2010 vertelde familie van uw man u dat uw man was omgekomen bij een auto-ongeluk in Grozny. Enkele dagen later, op 20 februari 2010, kwamen Kadyrovtsi opnieuw langs bij u thuis. Ze vroegen naar geld en wapens die uw man in bezit zou hebben. Jullie wisten echter van niets. Toen ze weggingen bedreigden ze jullie aan te houden indien jullie niets vertelden. De volgende dag kwam S. (...), een vriend van uw man, langs en vertelde u en uw schoonmoeder dat het niet langer veilig was in jullie huis te blijven. Hij verwees naar de vervolging van de moeder van een vermoorde buurman. Hij nam jullie mee naar een vriendin. Vijf dagen later vertelde S. (...) dat Kadyrovtsi langs waren gekomen. Ze hadden familieleden die langs jullie woonden ondervraagd over jullie verblijfplaats, en hen geslagen. S. (...) vertelde eveneens dat uw man vermoord was en zijn auto-ongeluk in scène was gezet. Uit vrees voor blijvende vervolgingen besloten jullie te vluchten. Op 26 februari 2010 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Via Oekraïne, waar jullie enkele dagen verbleven, reisden jullie door naar België waar jullie op 7 maart 2010 aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen. In België vernamen jullie dat de Kadyrovtsi nog steeds langs komen om jullie te zoeken. Uw schoonzus A. Zu. (...) (OV 6.823.037) kwam in mei 2011 naar België (asielaanvraag 1 juni 2011), uw andere schoonzussen A. Z(...)a (OV 6.99.886) en A. Z(...)n (OV 6.996.888) zijn in april 2012 uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie gevlucht (asielaanvraag 18 april 2012).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. De beslissing tot erkenning van vluchteling van uw schoonbroer A. R. (...) (OV 5.498.594) in 2005 is genomen op basis van de toenmalige politieke en militaire situatie en op basis van zijn individueel relaas.

De Commissaris-generaal moet vooreerst vaststellen dat zowel binnen uw verklaring voor het Commissariaat-generaal, als in vergelijking met de verklaringen van uw schoonmoeder A. Z. (...) (OV 6.592.138), en uw schoonzus A. Zu. (...) (OV 6.823.037), verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden aanwezig zijn die de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag ondermijnen. Ook tussen de verklaringen van uw drie schoonzussen en moeder onderling zijn verschillende en manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld.

Met betrekking tot de bezoeken van de autoriteiten vóór de dood van uw echtgenoot, verklaart u dat ze sinds 2003 1 à 2 keer per maand met veel machtsvertoon langskwamen om te vragen waar uw echtgenoot was. Vanaf 2005 verminderde de frequentie, maar ze kwamen nog steeds regelmatig langs (1 keer per 2 maanden). Ook aan uw schoonmoeder werd dan gevraagd waar haar zoon was. Zij wist echter nooit waar hij was (Commissariaat-generaal, p.6). Uw schoonmoeder verklaart echter dat ze voor de dood van haar zoon, uitgezonderd één keer na de vlucht van haar zoon A. (...), nooit bezoek heeft gehad van de autoriteiten of Kadyrovtsi. Ze heeft ook nooit iets gemerkt van bezoeken van de autoriteiten bij u (Commissariaat-generaal schoonmoeder, p.7). Geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid verklaart u dat u het niet weet, dat u vertelt wat u weet (Commissariaat-generaal, p.6). Deze verklaring kan de tegenstrijdigheid niet opheffen. Gezien jullie naast elkaar woonden (Commissariaat-generaal p.8 ; Commissariaat-generaal schoonmoeder, p.6), gezien u verklaart dat ook uw schoonmoeder ondervraagd werd en gezien u verklaart dat ze steeds met veel machtsvertoon, gemaskerd en met legervoertuigen langskwamen (Commissariaat-generaal, p.6), is de ontkenning en volledige onwetendheid van uw schoonmoeder in duidelijke tegenspraak met uw verklaringen.

Wat betreft het bezoek van de Kadyrovtsi op 20 februari 2010 zijn eveneens een aantal manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld. U verklaart dat de gemaskerde mannen Tsjetsjeens spraken, dat ze geen geweld hebben gebruikt tegen u en uw moeder, en dat ze niet hebben

geschoten (Commissariaat-generaal,p.4,5) Uw schoonmoeder verklaart echter dat ze Russisch spraken, dat ze geweld tegen haar gebruikten, en dat ze in de lucht hebben geschoten (Commissariaat-generaal schoonmoeder,p.6,7). Geconfronteerd met deze zeer uiteenlopende verklaringen blijft u wat betreft de taal en het gebruikte geweld bij uw verklaringen en voegt u toe dat uw schoonmoeder in een andere kamer werd ondervraagd (Commissariaat-generaal,p.4,5). Wat betreft het schieten in de lucht ontkent u bij confrontatie nogmaals dat er geschoten werd, maar bij een volgende vraag verklaart u plotseling dat de bureu u nadien verteld hebben dat ze inderdaad in de lucht hebben geschoten (Commissariaat-generaal, p.5). Uw verklaringen omtrent deze tegenstrijdigheden zijn echter niet plausibel. Wat betreft de taal blijft de tegenstrijdigheid bestaan, zeker nadat ook is vastgesteld dat u verklaarde dat uw schoonmoeder door dezelfde mensen is ondervraagd en jullie niet steeds in aparte kamers verbleven (Commissariaat-generaal,p.4). Wat betreft het geweld tegen uw schoonmoeder meent het Commissariaat-generaal dat het weinig aannemelijk is dat uw schoonmoeder niet verteld zou hebben en/of u niet gemerkt zou hebben dat ze geslagen werd met een geweer. Wat betreft het schieten in de lucht kan uw uitleg evenmin aanvaard worden. Het is niet geloofwaardig dat u eerst tot twee maal toe beweert dat er niet geschoten werd, en zich dan plotseling herinnert dat de bureu u verteld hebben dat er wel geschoten werd. Er kan ook worden aangenomen dat, indien er geschoten werd, u dit zelf zou gehoord hebben.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt eveneens ondermijnd nadat ook enkele manifeste tegenstrijdigheden zijn vastgesteld binnen de verklaringen van uw schoonmoeder en tussen de verklaringen van uw schoonmoeder en haar dochter A. Zu. (...) (OV 6.823.037). Zo verklaarde uw schoonmoeder dat de man van haar dochter Zu. (...) een strijder is en naar verluidt onlangs gedood is in de bergen. Zu. (...) zelf was op het moment van jullie gehoor voor het Commissariaat-generaal 7 maanden spoorloos (Commissariaat-generaal schoonmoeder, p.2,5). Uw schoonzus Zu. (...) zelf verklaarde echter dat haar man niets te maken had of heeft met de rebellen en helemaal niet gedood is. Ze verklaarde dat haar man haar integendeel uit huis heeft gezet, net omwille van de problemen en omdat haar familie banden heeft met de rebellen. (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.6,9). Bovendien verklaarde uw schoonzus Zu. (...) dat het haar oudste zus Z(...)n is die spoorloos is (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.9) Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden blijft uw schoonzus Zu. (...) bij haar verklaringen. Ze verklaart wel dat uw schoonmoeder na de dood van haar zoon problemen heeft in het hoofd en soms niet goed weet wat ze zegt (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.9). Alles bij elkaar kunnen haar verklaringen de tegenstrijdigheden echter onvoldoende verklaren, aangezien uw schoonmoeder herhaaldelijk verklaarde dat Zu. (...) spoorloos was en haar man bij de rebellen was, aangezien de echtgenoten van de andere zussen door niemand van uw schoonzussen gelieerd werd aan de rebellen (gehoorverslagen Commissariaat-generaal Z. (...), Z(...)n, Z(...)a), aangezien Zu. (...) verklaarde om de vier maand vanuit Tsjetsjenië contact te hebben met haar moeder in België (Commissariaat-generaal Zu. (...),p.9), aangezien uw schoonmoeder geen attest in verband met problemen aangaande haar cognitieve functies voorlegt en aangezien uit haar gehoor niet blijkt dat zij problemen heeft met haar geheugen of niet weet wat ze vertelt.

Specifiek voor de verklaringen van uw schoonmoeder A. Z. (...) wordt opgemerkt dat zij bij haar initiële verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), geen enkele melding maakte van het bezoek en de vervolging van de Kadyrovtsi op 20 februari 2010, evenmin maakt zij gewag van bezoeken er voor of er na (vragenlijst Commissariaat-generaal schoonmoeder, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd verklaart zij dat zij wel over de huiszoeking en vervolging heeft gesproken (Commissariaat-generaal schoonmoeder,p.6). Dit blijkt echter niet zo te zijn, er staat enkel dat S. (...) jullie waarschuwde dat dit zou kunnen gebeuren (vragenlijst Commissariaat-generaal schoonmoeder, punt 3.5). Uw schoonmoeder verklaarde weliswaar niet te weten of alles bij haar gehoor op de DVZ goed is verlopen (Commissariaat-generaal schoonmoeder, p.7), gelet op het feit dat de verklaringen in de vragenlijst ter ondertekening werden voorgelezen in het Russisch, is haar verklaring ter verschoning van deze omissies echter niet aanvaardbaar. De Commissaris-generaal tilt zwaar aan deze omissies, aangezien de regelmatige bezoeken belangwekkende feiten zijn, en vooral omdat de vervolging van 20 februari 2010 het enige feit van persoonlijke vervolging betreft en het de aanleiding vormde voor jullie vlucht.

Er is ook een manifeste tegenspraak in de verklaringen tussen Zu. (...) en Z(...)n wat betreft de problemen van Z(...)n. Zu. (...) verklaarde dat Z(...)n haar in oktober 2010 vertelde dat haar vragen werden gesteld over hun moeder en over wapens, dat ze op verschillende plaatsen verbleef en dat toen het ouderlijk huis na het vertrek van haar moeder (februari 2010) leeg was, ze daar verbleef. Volgens de verklaringen van Zu. (...) is Z(...)n vanuit het ouderlijk huis verdwenen in de winter 2010-2011 (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.2,3). Z(...)n zelf ontkent echter dat ze contact heeft gehad met haar zus Zu. (...). Ze verklaarde dat ze in de periode van twee jaar na de dood van uw man R. (...) (februari 2010) geen contact heeft gehad met haar zussen. Ook wanneer haar expliciet wordt gevraagd of ze ook met Zu. (...) geen contact heeft gehad, antwoordt ze : "helemaal niet". Z(...)n

verklaart ook tot de eerste inval steeds in Tsjetsjen-Yurt gewoond te hebben, niet in het ouderlijk huis verbleven te hebben voor 2012, en dat er geen invallen zijn gebeurd tot begin 2012 (Commissariaat-generaal Z(...)n,p.4,5). Wanneer ze vervolgens geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar zus Zu. (...) verklaart Z(...)n "Ik weet niet wat zij verteld heeft, ik ben alleen zeker van wat ik verteld heb. Misschien heb ik haar over mijn privé problemen verteld" (Commissariaat-generaal Z(...)n,p.5). Deze verklaring bevestigt enkel de eigen verklaring en kan de tegenstrijdige verklaringen niet opheffen.

Specifiek voor de verklaringen van Z(...)a moeten volgende incoherenties worden vastgesteld. Initieel verklaart Z(...)a dat bij de invallen bij haar thuis waarbij haar familieleden gezocht werden en verdacht werden zich schuil te houden bij de rebellen, nimmer A. (...), de vriend van haar overleden broer, ter sprake is gekomen (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.3). Korte tijd nadien verklaart zij dat A. (...) wel ter sprake kwam bij deze invallen. Hiermee geconfronteerd bevestigt zij dat de vervolgers vertelden dat haar broer ging strijden met A. (...) (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.3). Op het einde van het gehoor verduidelijkt Z(...)a dat ze voor het eerst hoorde over A. (...) via haar echtgenoot, wat de tegenstrijdigheid niet opheft (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.7). Aangezien initieel duidelijk en herhaaldelijk werd gevraagd of A. (...) bij de invallen ter sprake kwam (haar zus Z(...)n had dit eerder verklaard en voor het gehoor van Z(...)a had Z(...)n Z(...)a aangesproken over A. (...) – dit werd uitgeklaard tijdens het gehoor (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.3), is er volgens het Commissariaat-generaal wel degelijk sprake van een tegenstrijdigheid welke de geloofwaardigheid van de feiten ondermijnt.

Naast voorgaande tegenstrijdigheden is bij u en een aantal familieleden een opmerkelijk gebrek aan kennis of in het beste geval een zeer vage kennis vastgesteld aangaande belangwekkende zaken. Ook deze vaagheden en dit gebrek aan kennis ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het is vooreerst zeer merkwaardig dat uw schoonzus A. Zu. (...) (OV 6.823.037) niet op hoogte is van het feit dat haar broer vermoord werd. Na confrontatie met de vraag of er nooit getwijfeld is aan het feit dat de doodsoorzaak van haar broer het auto-ongeval was en of het geen moord betrof, herhaalt zij dat hij effectief omgekomen is in een auto-ongeluk, en dat ze geen weet heeft van moord (Commissariaat-generaal Zu. (...),p.6,7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat jullie de (schoon)zus initieel misschien enig leed wilden besparen door haar niet meteen alles te vertellen, mag toch verwacht worden dat na alle vervolgingen, na het grote tijdsverloop en na een vraag tot internationale bescherming vanwege de betrokken familieleden, haar de ware toedracht van de dood van haar broer wordt verteld.

Nog aangaande het overlijden van uw man is het opmerkelijk en niet aannemelijk dat u niet weet op basis van welke informatie of elementen S. (...) te weten is gekomen dat uw man vermoord is (Commissariaat-generaal, p.4). Aangezien aangenomen mag worden dat het belangrijk is zekerheid te hebben over het feit of uw man al dan niet vermoord is – jullie hadden bovendien geen andere aanwijzingen dat uw man vermoord werd (Commissariaat-generaal, p.3) - kan verwacht worden dat u S. (...) meer informatie zou vragen en meer informatie zou krijgen omtrent de concrete aanwijzingen voor het feit dat uw man vermoord werd.

Specifiek voor de verklaringen van Zu. (...) moet opgemerkt worden dat zij zeer vaag blijft over de problemen van haar zus Z(...)n, die eveneens problemen had en die uiteindelijk spoorloos verdween uit het ouderlijk huis. Gevraagd naar welke concrete problemen Z(...)n dan wel had, verklaart Zu. (...) tot twee maal dat ze geen idee heeft welke problemen, om dan te verklaren dat ook aan haar zus vragen werden gesteld over waar moeder de wapens verborg (Commissariaat-generaal Zu. (...),p.3). Hierover moet opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat zij zich plotseling wel bepaalde feiten herinnert. Hoe dan ook, ook deze verklaringen zeggen weinig of niets over de omstandigheden van deze ondervraging(en), over eventuele bedreigingen of andere problemen waarmee Z(...)n geconfronteerd werd. Bijgevolg moet gesteld worden dat Zu. (...) onaannemelijk vaag blijft over de problemen van haar zus. Hoger is ook gewezen op het feit dat deze verklaringen niet overeen komen met de verklaringen van uw schoonzus Z(...)n hieromtrent.

Ook over de problemen die u en uw schoonmoeder hebben ervaren weet Zu. (...) (en ook Z(...)a) zeer weinig. Zo weet zij niet waarom u en haar moeder zijn gevlucht. Zij verklaart dat ze u en haar moeder weinig zag en haar moeder nooit iets vertelde over de problemen (Commissariaat-generaal Zu. (...),p.7) Z(...)a verklaart zowel op het moment van de vlucht als naderhand evenmin te weten waarom haar moeder en u gevlucht zijn (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.5). Echter, wanneer een moeder het land uitvlucht en wanneer zij dit laat weten aan haar dochters, kan redelijkerwijze verwacht worden dat de moeder de redenen en problemen laat weten aan de dochters – temeer gezien de dochters toch ook enig risico lopen gelet op het feit dat de oorzaak van de problemen de broer betreft -, en/of de dochters hiernaar informeren. Dat dit niet is gebeurd is dan ook niet geloofwaardig.

Ook in hoofde van Z(...)n en Z(...)a zijn een aantal manifeste opmerkingen te maken die hun geloofwaardigheid (en bij uitbreiding de geloofwaardigheid van de gehele familie), ernstig ondermijnen. Zo zijn zij onaannemelijk weinig op de hoogte van elkaars problemen. Z(...)n verklaart dat

Z(...)a in de periode van 2 weken dat zij samen onderdoken zaten slechts oppervlakkig vertelde wat er gebeurd was, en dat ze het zelf ook niet wilde horen. Ook wilde zij zelf niet veel vertellen over haar problemen tegen haar zus Z(...)a. Z(...)a is op haar beurt dan ook eveneens grotendeels onwetend. Ze weet niet wanneer of hoe vaak de autoriteiten bij haar zus zijn binnengevallen (Commissariaat-generaal Z(...)n,p.6,7 ; Commissariaat-generaal Z(...)a,p.5,6). Dit is niet aannemelijk, indien twee zussen gevlucht zijn voor (gelieerde) problemen met de autoriteiten en dan twee weken samen onderduiken, kan verwacht worden dat ze elkaar concreet vertellen over en vragen naar ieders vervolgingsfeiten.

In de context van het overlijden van uw man moet ook gewezen worden op het volledig gebrek aan bewijzen of aanwijzingen voor zijn dood. Uw schoonmoeder verklaarde dat men de overlijdensakte pas kan bekomen na de rouwperiode (Commissariaat-generaal schoonmoeder,p.5). U verklaarde dat u vanuit België geprobeerd heeft een overlijdensakte te bekomen, maar dat niemand u heeft kunnen of durven helpen (Commissariaat-generaal, p.3). Er werd u en uw schoonmoeder op het einde van het gehoor nogmaals gewezen op het belang van dit attest, en er werd alsnog gevraagd een bewijs van zijn overlijden op te sturen. Het Commissariaat-generaal heeft dit echter niet ontvangen.

Het Commissariaat-generaal heeft u ook gevraagd andere documenten in verband met uw man (persoonlijke documenten , foto's) na te sturen. U verklaarde dat u deze zou nasturen (Commissariaat-generaal, p 3), maar ook deze documenten heeft het Commissariaat-generaal niet ontvangen.

Tot slot zijn doorheen de verschillende verklaringen een aantal elementen vastgesteld aangaande de houding van een aantal familieleden. Zo wordt de ernst en geloofwaardigheid van de vrees in hoofde van Zu. (...), en bij uitbreiding van de gehele familie, ondermijnd nadat is vastgesteld dat, volgens de verklaringen van Zu. (...), niemand van de familie vanuit België nog geïnformeerd heeft naar het lot van de verdwenen zus Z(...)n. Zu. (...) verklaart dat zij noch haar moeder contact hebben met mensen in Tsjetsjenië, en dus ook niet meer geïnformeerd hebben naar hun persoonlijke problemen (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.3,4). Nochtans was tot begin 2012 nog een andere zus in Tsjetsjenië (Z(...)a) waarmee Zu. (...) voor haar vlucht nog contact had en die in het algemeen op de hoogte was van de problemen (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.3). Toen zij hiermee werd geconfronteerd verklaart zij enkel dat zij niet heeft gebeld en niets weet (Commissariaat-generaal Zu. (...), p.3,4). Deze desinteresse vanwege uw schoonmoeder en schoonzus ondermijnt op ernstige wijze jullie vrees en geloofwaardigheid.

Het is verder onbegrijpelijk dat Z(...)n, nadat ze problemen kreeg met de autoriteiten en door haar man uit huis werd gezet, geen contact zocht met haar zussen Z(...)a of Zu. (...). Ze verklaarde dat Z(...)a te ver af woonde. Toen ze geconfronteerd werd met het feit dat ze bij de tweede inval in hetzelfde dorp verbleef als haar zus (Mesker-Yurt), verklaarde Z(...)n dat het de andere kant van het dorp was, dat ze niet durfde, en dat ze geen problemen wou voor het gezin van haar zus (Commissariaat-generaal Z(...)n,p.7). Ook Z(...)a heeft, nadat zij op haar beurt problemen kreeg en uit huis werd gezet, geen poging ondernomen om contact te nemen met haar zus, maar ging meteen naar haar oom, volgens haar verklaringen omdat ze geen tijd en mogelijkheden had (Commissariaat-generaal Z(...)a,p.5). Aangezien de invallen telkens te maken hadden met hun broer en moeder, aangezien ze beiden op straat werden gezet, en aangezien ze samen nog de enige familieleden waren in Tsjetsjenië, zijn de verklaringen die Z(...)n en Z(...)a geven niet overtuigend en is het niet aannemelijk dat geen van beiden zussen een initiatief nam elkaar te contacteren.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat de problemen die u en uw ouders hebben gekend omwille van uw broer K. T. (...), van onvoldoende belang zijn bij de appreciatie van uw actuele vrees. U verklaart immers dat u persoonlijk enkel problemen kende omwille van uw broer, vóór uw huwelijk in 2000, en dat na de dood van uw broer enkel uw ouders problemen kenden (Commissariaat-generaal, p.6,7).

De door u, uw schoonmoeder en schoonzussen voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De interne paspoorten van u, uw schoonmoeder, uw schoonzus Zu. (...), uw schoonzus Z(...)n en uw schoonzus Z(...)a ; en de geboorteaktes van de kinderen van Zu. (...) betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Het medisch attest uit 2011 van Z(...)n heeft volgens haar verklaringen geen betrekking op haar vervolgingsproblemen, haar medische problemen dateren van 2001 en het attest is ten behoeve van een eventuele behandeling in België (Commissariaat-generaal Z(...)n,p.6).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor uw schoonmoeder A. Z. (...) (OV 6.592.138), uw schoonzussen A. Zu. (...) (OV 6.823.037), A. Z(...)a (OV 6.99.886) en A. Z(...)n (OV 6.996.888) is tevens een weigeringsbeslissing genomen. Zu. (...) deed op 2 april 2012 vrijwillig afstand van haar asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij benadrukt dat haar schoonbroers Ru. en Ri. respectievelijk in België anno 2005 en Oostenrijk werden erkend als vluchteling en dat rekening diende te worden gehouden met de verklaringen van Ru., oordeelt de Raad dat dit betoog niet dienstig is. Immers moet elke

asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.4. Waar verzoekende partij betoogt dat zij het relaas zoals haar bekend heeft verteld en zij voor eigen rekening wel degelijk gedetailleerde en steekhoudende consistente verklaringen heeft afgelegd, oordeelt de Raad dat van verzoekende partij, haar schoonmoeder en schoonzussen die, steunend op hetzelfde asielrelaas, meer in het bijzonder het als familie A. blijvend vervolgd worden door de autoriteiten om reden van het voorgehouden engagement bij de rebellen van vader en broers – vader kwam om het leven in 2001 en de broers Ru. en Ri. verlieten de Russische Federatie in 2002 en werden respectievelijk in België en Oostenrijk erkend als vluchteling – hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben ondergaan teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Voormeld betoog, zelf consistente verklaringen te hebben afgelegd, weerlegt dan ook op generlei wijze de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het niet ernstig is van verwerende partij louter op basis van de tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar verklaringen en deze van haar schoonmoeder aangaande de inval op 20 februari 2010, meer in het bijzonder betreffende de taal, het gebruikte geweld en de geweerschoten, *“om het ganse relaas van verzoekster van alle geloofwaardigheid te beroven”*, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist nu uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook tal van andere tegenstrijdigheden het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas ondersteunen, waarbij de Raad ondermeer verwijst naar de frequentie van het met veel machtsvertoon lastiggevallen worden sedert 2003.

2.2.6. Waar verzoekende partij opwerpt dat de voorgehouden gebeurtenissen bij haar en haar schoonfamilie tot emotionele ontreddering hebben geleid en vooral haar schoonmoeder en haar schoonzus, Z(...)n, met ernstige psychische problemen kampen, stelt de Raad evenwel vast dat noch voor verzoekende partij, noch voor haar schoonmoeder, noch voor haar schoonzussen een medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één tegenstrijdigheid of inconsistentie te weerleggen. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, waaronder ook de houding, desinteresse en het gebrek aan bewijs, verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij herhaalt, zoals gesteld in de bestreden beslissing, dat er nog steeds confrontaties zijn tussen rebellen en het regime oordeelt de Raad dat dit argument in hoofde van verzoekende partij geen concrete elementen betreft die illustreren dat zij effectief een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij middels voormelde loutere herhaling niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 17, deel 3) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij op voormelde wijze niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

Waar verzoekende partij benadrukt door de autoriteiten te zullen worden gevisieerd door de vaststaande banden van de familie A. met de rebellen en dit minstens gelet op de dood van de vader en de zoon en de erkenning van R. A., wijst de Raad erop dat verzoekende partij, haar schoonmoeder en haar schoonzussen door het afleggen van desbetreffende volstrekt ongeloofwaardige verklaringen zelf hebben aangetoond dat deze problematiek wat hen betreft niet aan de orde is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 mei 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat,

doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT